

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Theologia Scholastica

Mayr, Anton

MDCCXXXII

Art. III. An Traditio sufficienter applicet Verbum Dei.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-84303](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-84303)

mandam labore superbiam, & intellectum à fastidio renovandum, cui facile investigata plerumque vilescunt. Nec propterea deficit DEUS in necessariis; quia providit de alio medio, scilicet, ut dicemus, de definitione Ecclesiæ, cujus est Sacras Scripturas infallibiliter interpretari. Pariter, etsi non omnia in Scripturis contineantur, queri non possumus de providentia DEI; cum vel ex traditione, vel ex Ecclesiæ judicio, illa innotescere possint. Sed neque propterea Scriptura est positivè imperfecta, sicut non est imperfecta ideo; quod non doceat artes omnes; quia hic non est ejus scopus: licet sit imperfecta negativè, sicut omnis creatura.

190. Ob. 4. Ipsa Sacra Scriptura ait, se esse claram: ergo. prob. ant. ipsa vocat se lucem, lucernam lucidam &c. ergo. Confir. 1. *Deutr. 30. v. 11. dicitur: Mandatum hoc, quod ego præcipio tibi hodie, non supra te est, neque procul positum:* ergo non superat captum nostrum. Confirm. 2. S. Paulus *2. Corinth. 4. v. 3. ait: Quodsi etiam opertum est Evangelium nostrum, in iis, qui perierunt, est opertum:* ergo tantum est opertum non prædestinatis, seu peccatoribus, scilicet in poenam peccati. Resp. 1. Unde adversarii probant, ex ipsa Scriptura, hæc esse dicta in vera Scriptura, & non in aliqua tantum ficta? Resp. 2. dist. ant. Ipsa Scriptura ait, se esse claram tunc, quando est ritè applicata. conc. ant. absque illa applicatione. neg. ant. & conf. certum enim est, quod multi, applicantes sibi eam per spiritum privatum erroneum, vel rationem tantum naturalem &c. acceperint eam in malo sensu, & erraverint. Dices. Ergo applicatio est dignior verbo DEI. Resp. neg. illatum; nam vel Ecclesiæ definitio est etiam verbum DEI, & est paræ dignitatis: vel non est verbum DEI, & est inferioris dignitatis, & est infallibilis quidem, ac clarius, sed tantum in linea inferiori applicationis.

191. Ad 1. confirm. Textus ille (ut eum intelligunt SS. Patres complures, Augustinus, Chrysostomus, Ambrosius, Origenes, Tertullianus) potius probat contra hæreticos, non esse impossibilem observationem mandatorum DEI. Dein, etiam si textus hic debeat accipi de intelligentia mandati, sermo in eo est de mandato per Moysen explicato, & applicato: non verò de omnibus aliis ad fidem necessariis. Si contendere velis, eum textum de omnibus ad fidem necessariis intelligendum esse, id difficulter probabis. Sed etiam, hoc omisso, respondeo, textum intelligendum esse de omnibus, supposito, quod ritè sint applicata. Ad 2. confirm. dist. ant. S. Paulus id dicit de Evangelio ritè applicato. conc. ant. nondum applicato. neg. ant. & conf. Apostolus loquitur de Evangelio jam prædicato, cui noluerunt multi, etiam post signa, & miracula, credere. Similiter explicandi sunt alii textus. *Joan. 7. v. 17. Siquis voluerit voluntatem ejus facere, cognoscet de doctrina, utrum ex DEO sit.* Item *Joan. 10. v. 16. Vocem meam audient.* Item *1. Corinth. 2.*

v. 15. Spiritualis autem judicat omnia; significant enim tantum, quod facientibus, quod est in se, non defuturum sit auxilium DEI, neque etiam legitima verbi Divini applicatio, qua posita poterunt ritè cognoscere, & judicare.

192. Ob. 5. Quidquid est de substantia fidei, dici potest contineri in symbolo Apostolorum: sed idem etiam continetur in Scriptura: ergo. Resp. Inprimis quod attinet ad minorem, ea negari posset; namque intemerata Matris Divinæ virginitas, quæ in symbolo clarè continetur, non ita clarè ex Scriptura sola potest monstrari. Pariter nec descensus Christi ad inferos satis potest ostendi ex Bibliis solis. Sed major omnino est falsa. An non enim de substantia fidei nostræ est, quod Filius sit Patri consubstantialis: quod sit incarnatus, seu homo factus, non per unionem tantum moralem, sed physicam: quod baptismus hominibus ad salutem necessarius sit: quod Eucharistiæ Sacramentum sit institutum à Christo, & ab omnibus fidelibus recipiendum: & alia plura, quæ longum esset recensere, quæque in symbolo non habentur.

Et cur potius spectet ad substantiam fidei, quod Christus sit sepultus, ac ad inferos descenderit: quod crucis, & non gladii mortem subierit &c. quàm illa, quæ modo allata sunt? Certè, si alia omnia, tantumquam non necessaria, ad scholas ablegare velis, dicam pariter, sufficere, si credatur DEUS creator omnium, & præmiator, aut vindex: aut etiam trinus, & unus: ceterum, nec Scripturam curandam, nec aliud quidquam. Sanè eò dirigunt Adversarii, qui ita loquuntur, nempe ad ita dictum adaphorismum, qui præter pauca mysteria, quæ credenda proponit, alia omnia indifferentia esse, ita, ut perinde sit ad salutem, sive credantur, sive negentur, pessimè docet.

ARTICULUS III.

An Traditio sufficienter applicet Verbum DEI.

193. **P**ER Traditiones in restricta, & Theologica significatione acceptas, intelliguntur certa Catholicæ fidei dogmata, aut etiam morum instituta, quæ Apostoli, vel à Christo Domino oretenus, vel ex suggestione Spiritus Sancti acceperunt, & postea viva voce Ecclesiæ tradiderunt, quin ea libris canonicis infererent. Itaque traditiones debent quidem non esse in Sacra Scriptura expressæ: non tamen etiam debent ex SS. Patrum voluminibus, vel aliis non canonicis scripturis, esse exclusæ. Hinc dicuntur *verbum DEI traditum*, cui opponitur *verbum DEI scriptum*, quod scilicet in Sacris Scripturis continetur.

Quodd autem hæ traditiones (quæ in formula professionis fidei Tridentini vocantur

tur Apostolica, & Ecclesiastica, quasque dari statim probabimus) mereantur etiam fidem, & quidem parem cum S. Scriptura, dubium esse non potest; nam, modò aliquid à Christo dictum, vel à DEO revelatum fuerit, sive dein scriptum sit, sive non, est æquè dignum assensu fidei; nec enim membrana, aut charta, pondus auctoritatis auget, ut est per se clarum. Quare duo nobis hic examinanda sunt. 1. an reverà dentur aliquæ tales traditiones, seu aliquod verbum DEI traditum. 2. an, si dentur, se solis, absque alia regula, sufficienter applicent verbum DEI, sive scriptum, sive non scriptum. Et quidem, quod spectat ad primum, jam antiqui hæretici traditiones negarunt: & vel maxime eas negant moderni, Calvinus l. 4. instit. c. 8. Lutherus in commentar. in cap. 1. ad Galat. Brentius, Kemnicus, & alii apud Bellarm. tom. 1. contr. 1. de verbo DEI l. 4. c. 1. ac 3. Et quidem isti ideo volunt Evangelici dici, quòd præter Evangelium vel novum testamentum scriptum, aliam doctrinam à Christo traditam negent.

194. Dico 1. cum Catholicis omnibus. Præter Scripturam Sacram debent admitti etiam aliquæ traditiones, tanquam verbum DEI traditum. ita expressè Concilium Tridentinum sess. 4. in decreto de Canonis Scripturis, ubi sacra synodus ait, Evangelii veritatem contineri in libris scriptis, & sine scripto traditionibus, quæ ipsius Christi ore ab Apostolis acceptæ, aut ab ipsis Apostolis, Spiritu S. dictante, quasi per manus traditæ, ad nos pervenerunt.

Addit Concilium de se ipso loquens: Traditiones ipsas, tum ad fidem, tum ad mores pertinentes, tanquam oretenus à Christo, vel à Spiritu S. dictatas, & continua successione in Ecclesia Catholica conservatas, pari pietatis affectu, ac reverentia suscipit, & veneratur: hoc est, pari reverentia cum libris canonicis, de quibus immediate antè est sermo: & sub finem decreti ait: Si quis autem libros ipsos integros, cum omnibus suis partibus, prout in Ecclesia Catholica legi consueverunt, & in veteri vulgata Latina editione habentur, pro saceris, & canonicis, non susceperit, & traditiones prædictas sciens, & prudens contempserit, anathema sit. Unde conformiter huic decreto in forma professionis fidei, quam idem Concilium edidit, debent omnes profiteri, se traditiones recipere.

Prob. 1. Scriptura Sacra ipsamet asserit, dari traditiones, & iis debere credi: ergo. ant. prob. 2. Thessal. 2. v. 14. dicit S. Paulus: Tenete traditiones, quas didicistis, sive per sermonem, sive per epistolam nostram: in quæ verba S. Chrysostomus ait: Hinc est perspicuum, quòd non omnia tradiderunt per epistolam Apostoli, sed multa etiam sine scriptis: & ea quoque sunt fide digna. Quamobrem Ecclesia quoque traditionem censuimus esse fide dignam. Est traditio: nihil quaras amplius. Idem Apostolus, 2. ad Thimoth. 2. v. 2. ait. Quæ audisti à me per multos te-

stes, hæc commenda fidelibus hominibus, qui idonei erunt, & alios docere: ergo non tantum scripta, sed & audita, sive tradita, debuerunt aliis proponi, & ab iis credi, atque iterum aliis tradi. Idem S. Paulus 1. Cor. 11. v. 2. ait: Sicut tradidi vobis, præcepta me tenetis. S. Joannes epist. 2. v. 12. ait, se multa, quæ deberet ipsis significare, nolle per chartam, & atramentum perscribere: & epist. 3. v. 13. ait, se nolle per atramentum, & calamum scribere; eoque speret eis os ados loqui, seu oretenus eis multa tradere.

195. Rursus Joan. 16. v. 12. dicit Christus: Multa habeo vobis dicere, sed non potestis portare modo. & c. ultimo. v. 25. Sunt autem & alia multa, quæ fecit Jesus, quæ, si scribantur per singula, nec ipsum arbitror mundum capere posse eos, qui scribendi sunt, libros: ergo Christus multa dixit, & fecit, quæ non sunt scripta; nam, ut rectè ait Bellarminus. tom. 1. contr. 1. de verbo DEI l. 4. c. 5. quæ scripta sunt de Christo, seu totum testamentum novum, facile una manus capit. Ulterius, quæ Christus promissit, se dicturum, ea haud dubiè dixit post resurrectionem suam, quando versabatur saepe cum discipulis, ut habetur Act. 1. v. 3. Per dies quadraginta, apparens eis, & loquens de regno DEI: quæ autem tunc Apostoli audierunt, utique populis prædicarunt, nec tamen literis omnia commendarunt; nunquam enim libris canonicis de Christo mundus repletus fuit.

Nec dicant adversarii, omnia esse postea scripta, saltem ea, quæ necessaria sunt: alias autem res potius indifferentes esse, & quanquam ab Apostolis aliquando traditæ fuerint, non propterea amplius esse observandas, præsertim, cum probari non possit, quidnam ab Apostolis traditum sit; nam falsum est, quòd omnia postea canonicè scripta sint, etiam ea, quæ ad substantiam fidei spectant; plurima enim, quæ vel maxime sunt de substantia fidei, scripta non sunt, ut patet ex n. 185. Accedit, quòd plura, quæ essentialia, seu substantialia sacramentorum sunt, à Christo Domino tunc instituta sint, & Apostolis per illos quadraginta dies explicata, atque ab his Ecclesiæ tradita: quin tamen Scripturis Sacris inserta sint (valde pauca enim legimus de actis, aut dictis Christi Domini post resurrectionem) hæc autem utique spectare ad substantiam fidei nemo negat, nisi sit adiaphorista, aliis hæreticis pejor. Plura vide apud Bellarminum loco modo citato.

196. Easdem traditiones semper summà constantia receperunt, & retinuerunt Concilia, & Patres. Tridentini hac de re verba dedimus n. 194. Nicænum II. anathematismum septimum statuit contra eos, qui doctrinas SS. Patrum, & traditionem Catholicæ Ecclesiæ contemnunt. S. Leo. serm. 6. de quadrages. jejunium quadragesimale ad Apostolicam traditionem refert, sic scribens: Ut Apostolica institutio quadraginta dierum jejuniis impleatur. S. Chrysostomi testimonium dedimus. n. 194. S. Basilii l.

de Spiritu S. ad Amphilocho. c. 27. ait: Dogmata, quæ in Ecclesia prædicantur, quædam habemus e doctrina scriptorum prodita, quædam rursus ex Apostolorum traditione, in mysterio, id est, in occulto tradita, recepimus: quorum utraque parem vim habent ad pietatem, nec his quisquam contradicit, quisquis sanè vel tenuiter expertus est, quæ sint jura Ecclesiastica; nam si consuetudines, quæ scripto prodita non sunt, tanquam haud multum habentes momenti, conemur rejicere, imprudentes & ea damnabimus, quæ in Evangelio necessaria ad salutem habentur, imò potius ipsam fidei prædicationem ad nudum nomen contrahemus.

S. Epiphanius heres. 61. ait. Oportet autem & traditione uti; non enim omnia à Divina Scriptura accipi possunt: quapropter aliqua in Scripturis, aliqua in traditione SS. Apostoli tradiderunt: quemadmodum dicit S. Apostolus: sicut tradidi vobis. S. Augustin. l. 2. de baptis. contra Donatist. c. 7. scribit. Quam consuetudinem (non rebaptizandi ab hæreticis baptizatos) credo ex Apostolica traditione venientem, sicut multa, quæ non inveniuntur in literis eorum, neque in Conciliis posteriorum: & tamen, quia per universam custodiuntur Ecclesiam, non nisi ab ipsis tradita, & commendata creduntur. Idem S. Doctor. epist. 118. ad Januarium c. 1. sic scribit: illa autem, quæ non scripta, sed tradita custodimus, quæ quidem toto terrarum orbe observantur, dantur intelligi, vel ab ipsis Apostolis, vel plenariis Conciliis, quorum est in Ecclesia saluberrima auctoritas, commendata, atque statuta retineri. Plura vide apud Bellarminum tom. 1. contr. 1. de verbo DEI l. 4. c. 7.

Accedit, quòd ab Adam usque ad Moysen verbum DEI scriptum non fuerit, & tamen Ecclesia illa in lege naturali non fuerit providentiâ Divinâ destituta, sed providè gubernata: imò de Christo ipso non scitur certò, an aliquid scripserit; epistolam enim ad Abagarum regem Edesenorum inter apocrypha Gelasius Papa rejecit. Sed etiam Apostoli non statim primis annis scripserunt Evangelium: quin S. Joannes suum scripsit valde serò, scilicet, ut Spondanus tradit, ad an. Christi 99. n. 2. circa hunc ipsum annum 99. interea autem plurima fidelibus ore tenus tradita sunt. Si ergo prima illa Ecclesia tamdiu traditionibus usa est, cur non possit etiam sequens iis præter Scripturas uti? Adde, quòd ipsius Sacræ Scripturæ auctoritas non possit innotescere, nisi per traditionem, ut fuit probatum. à n. 178. igitur traditiones necessariæ sunt in Ecclesia DEI.

197. Dico 2. Traditiones se solis, absque alia regula, non sufficienter applicant verbum DEI. ita omnes. Ratio est clara; quia inter ipsas traditiones oportet discernere, quæ verè Apostolicæ, seu Ecclesiasticæ sint, quæ verò illegitimæ: sive agatur de traditionibus doctrinalibus, hoc est, quæ spectant ad res credendas: sive agatur de moralibus, seu quæ spectant ad morum præ-

cepta; in utrisque enim potest frequenter errari: & multæ, præsertim in vulgus sparsæ sunt aniles fabellæ, quasi sint articuli fidei, à majoribus traditi; cum tamen tantum sint ortæ ex garrulitate cujusdam indocti hominis.

Ob similia sæpe hæretici Catholicos rident: sed imperitè; nec enim, quod negatur aliqua vetula, & imprudenter credit, statim approbatur ab Ecclesia: sed quod illa prius acceptavit tanquam traditionem legitimam. Traditio autem legitima datur de aliquo dogmate non scripto (& par est ratio de aliquo præcepto, aut consuetudine) si illud Patres per diversissima tempora concorditer tenuerunt, aut, si communi omnium fidelium consensione approbatum est, aut si Doctores uno ore testentur, tale dogma per traditionem ad nos pervenisse. Tunc autem dabitur etiam traditio Apostolica, si Patres, aut Doctores, unanimiter testentur, aliquod dogma, præceptum, aut consuetudinem, ab Apostolis ad nos devenisse: vel si Patres illud, ab Apostolorum usque tempore, concorditer tenuerunt: vel, ut habet S. Augustinus citatus n. 196. si aliquid observetur à tota Ecclesia, nec tamen ab ullo Concilio inveniatur institutum. videatur Canus de locis Theol. l. 3. c. 4.

Hic insuper notandum, quòd alia sit traditio doctrinalis, quæ tunc datur, quando res aliqua non scripta, tamen ab Ecclesia universa tanquam articulus fidei habetur. Alia est moralis, quando aliquid non scriptum ab universa Ecclesia observatur tanquam præceptum. Potest autem aliqua res observari tanquam præcepta, quæ talis sit, ut humana sola auctoritate non potuisset institui: & tunc est traditio Divina: & sic sigillum confessionis, quod (ut videtur Suarezio. tom. 4. in 3. p. disp. 33. sec. 1. n. 8. & ab eodem bene probatur) non potuit imponi jure humano; eoquòd hoc non possit obligare, etiam pro casu periclitantis boni communis &c. habetur ex traditione Divina. Quod si res aliqua potuit ab humana auctoritate institui, attamen nec à Conciliis, nec à Pontificibus ullis, instituta est, & tamen à tota Ecclesia servatur, tanquam præcepta, tunc creditur ab Apostolis tradita, adeoque est traditio Apostolica: & sic jejunii quadragesimalis præceptum, ab Apostolis positum accepimus, & tanquam Apostolicam traditionem observamus.

ARTICULUS IV.

Solvuntur Objectiones.

198. **O**B. 1. contra 1. conclus. Deut. tr. 4. v. 2. dicitur: Non addetis ad verbum, quod vobis loquor, nec auferetis ex eo. item Deut. 12. v. 32. Quod præcipio tibi, hoc tantum facito Domino: nec addas quidquam, nec minuas. Rursus Proverb. 30. v. 6. Ne addas quidquam verbis illius DEI, & arguaris, inveniariisque mendax: ergo præter verbum